

AUTORKA BESTSELLERU *DOKONALÁ POHÁDKA*

ELÍŠABET BENAVENT

ROMÁN

CELÁ PRAVDA O MÝCH LŽÍCH

PŘELOŽILA TEREZA MELICHAROVÁ

CELÁ PRAVDA
O MÝCH LŽÍCH

© 2019, Elisabet Benavent Ferri
© 2019, Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Melicharová, 2025
Cover © Yolanda Artola, 2025
Cover illustration © Marc Cubillas, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6623-9 (pdf)

ELÍSABET BENAVENT

CELÁ PRAVDA O MÝCH LŽÍCH

PŘELOŽILA TEREZA MELICHAROVÁ

*Za to, že jste dali mým postavám kůži,
za to, že jste jim dovolili,
aby se smály vašimi ústy.
Za noc na té pláži. Za život.
Josému, Rocíe, Chu, Esther a Maríe.
Tahle kniha je vaše.*

1.

Jsem lhářka

Coco

První problém na seznamu věcí, co mě pronásledují a kazí mi spaní, je to, že jsem prostě lhářka. Je to drsný začátek, já vím, ale nějak začít musím. Sundejme si rukavičky, milá Coco, jsi pěkná podvodnice.

Coco jsem v tomhle případě já. Mám křestní jméno tak běžné v naší generaci, že nás na střední museli odlišovat příjmením. A protože i moje příjmení je dost časté, zůstala mi přezdívka, kterou mi kdysi dali moji bráchové. A tak... když mě v mých osmadvaceti letech někomu představují, tak pořád jako „Coco“.

A teď k mým lžím. Přísahám, že na tom není nic patologického a že všechny ty báchorky, co jsem v posledních dvou letech vypustila z úst, mi měly jen pomoci přežít v džungli mých osmadvaceti let, když jsem zamilovaná a k tomu úplně pitomá. A nemám šťastnou ruku. To je taky moje specialita. Ale jedno po druhém.

Celý tenhle příběh se dá vyprávět třemi způsoby: rychle, středně dlouze a dlouze. Tak jako v životě samém, forma, jakou zvolíme, vypovídá hodně o tom, co jsme se rozhodli zamlčet. A není větší lži než té, kterou člověk říká sám sobě.

Mohla bych to vzít jednoduše a bez kudrlinek: jsem až po uši zamilovaná do mého nejlepšího kamaráda, se kterým bydlím v bytě a který je zároveň bývalým jedním z mých nejlepších kamarádek. Moje příjmení by mohlo být místo Martínezová klidně „Komplikovaná“ – to by mě vystihovalo líp. Kdybych chtěla lépe ilustrovat krátkou verzi příběhu, mohla bych přiznat, že občas říkám své kamarádce Aroe věci jako: „Aroo, vždyť je divnej... fakt by ses k němu chtěla vrátit?“ A radši ani nepočítám, kolikrát jsem si před Aroou vymýšlela, jak příšerně se mi s ním žije. To jsou přece jenom nevinné hříšky, no ne?

Láska v nás probouzí krutost a můj život je neustálý zápas s Coco, s obludou zrozenou ze sladkého jedu neopětované lásky.

Kdybych si měla vybrat středně dlouhý způsob, jak vylíčit, co mě dovedlo až sem, dodala bych na vysvětlenou, že život je složitý a každé rozhodnutí bývá podepřeno naší vlastní pravdou, která nemusí být stejná jako pravda ostatních, ačkoli tahle věta zní jako výmluva dokonce i mně. Takže... zamilovala jsem se do Marína, i když jsem to tak nechtěla, a to by mě možná mohlo zprostit viny... ale tak to není. Zamilovala jsem se do přítele své kamarádky (když spolu ještě chodili), zničila jsem svoje poklidné spolubydlení s klukem, co byl fakt kus, a stala se ze mě Pandořina skříňka – poddruh „kompulzivní lhářka“. Ale co jiného ode mě mohl vesmír čekat? Lžu jen proto, abych zabránila apokalypse v naší partě kamarádů – nejsem si totiž jistá, jestli by parta přežila, kdybych přiznala pravdu.

Nicméně přestože by tahle verze nejlíp vystihovala zapeklitost života, nejjednodušší, nejúplnější a nejpravdivější způsob, jakým tohle vyprávění začít, je jednoduše říct, že Marína jsem poznala v baru.

Moje zamilování nebyl začátek, ale spíš důsledek našeho setkání, protože aniž bych si chtěla ubrat zásluhy na tomhle kolosálním průseru, věc se má tak, že Marín je kluk s velkým K, jeden z TĚCH kluků, chlapů nebo bůhví, jak se dnes říká týpkům kolem třicítky. Zkratka a dobře ON je vzácným druhem, o jehož existenci ženy často pochybují. Myslíte, že přeháním? Dobře, tak posuďte sami: Marín je čestný. Je přímý. Tak trochu *british*. Je chaotický, ale skvělý. Miluje hudbu a má pro každý okamžik přichystanou tu správnou písničku. Oplývá tím nezaměnitelným stylem lidí, kteří se elegantní už narodili. Když se usměje, někde na světě zapadne slunce. Je zábavný, je to dobrý bratr, dobrý spolubydlící. A to nejlepší na konec: je to fešák... takový fešák, že o něm kamarádi ve vtipu říkají, že kdyby se trochu namaloval, byla by to spíš fešanda.

V posteli mu to určitě jde (soudím podle toho, co vycházelo z jeho pokoje, když ještě chodil s Arou: „Joo, Maríne, nepřestávej, tam, ano, tam, pokračuj... jo! To je tak skvělý!“), navíc je dobrý kamarád a dobrý parták. Je to výzva přírody, abych se snažila překonat samu sebe. Je to kluk, který by si mohl celý život stěžovat, že měl matku alkoholičku, která se o něj a jeho sestru nikdy nestarala (sestru vychovala teta... on takové štěstí neměl), a že je jeho rodina chudá. Ale ne. Je to přece Marín, takže si natáhl své roztrhané džínečky, bílé tričko a ukázal celému světu, že ne vždycky, když se chce, tak to jde, ale správný postoj k životu a tvrdá práce tomu dost napomáhají.

Takže jsem Marína potkala v baru a za týden už jsem se k němu stěhovala, protože mi končila smlouva na můj kamrlík, nebavilo mě žít sama, on měl pronajatý krásný byt v mé oblíbené ulici ve čtvrti Malasaña (ulice blízko

centra, ale dost klidná) a z druhé ložnice se mu právě odstěhoval jeden belgický erasmák. Ode dne, kdy mě pozval v kuchyni na pivo, jsem cítila, že se s ním cítím jako doma. Že je mým útočištěm před světem. Byl důvodem, proč se moje máma celý rok bála, že Marín je atraktivní lídr nějaké sekty (kterou si sama vymyslela a pojmenovala „Marinisti“) a že mě nakonec přesvědčí, že je novým Mesiášem. Moje máma, to je kapitola sama o sobě...

Jeho kamarádi se stali mými kamarády. A moji kamarádi jeho. Uteklo pár let. Náš byt se naplnil kaktusy, což jsou jediné rostliny, které překvapivě přežily naši mizernou péči, zarámovanými ilustrovanými plakáty a zeď v chodbě jsme překřtili na „Wall of Fame“ a věšme si na ni naše karikatury, co nakreslili všichni naši přátelé, známí i random lidi, kteří k nám kdy zavítali. A vyrostli jsme. To je na tom ze všeho nejhezčí. Že jsme mohli duševně i pracovně uzrávat s podporou, objetím a s bezpodmínečnou důvěrou toho druhého. Když jsem se k němu nastěhovala, brala jsem mizerné peníze a pracovala jsem od nevidím do nevidím jako ubohý poskok v jedné aukční síni; on teprve končil studia a pracoval jako číšník... takže naše lednice připomínala pouštní krajinu složenou z levného piva pro mě, půlky citronu a s trochou štěstí ještě ze čtyř jogurtů, o které jsme se poprali, když jsme „zašli na jedno“ a zapomněli přitom, že jsme švorc, a utratili poslední peníze za alkohol (já) a za pizzu (on). Když si na to vzpomenu, tak se mi po těch časech, kdy Marín jedl v pět hodin ráno ohřívanou pizzu, stýská. Teď, když Marín dosáhl své vysněné práce (to znamená, že nastoupil do jedné velké nahrávací společnosti jako produktový manažer pár slibných kapel a umělců), já obchoduju s obrazy, jejichž hodnota dosahuje desetimístných částek, a náš byt, kromě toho, že je pořád krásný, má ledničku naplněnou lahvemi alhambry speciál, maskami na unavenou pleť (spím málo) a jídlem, které dělá člověku dobře. Je to už pár let, co se Marín ke svému tělu chová, jako by to byl posvátný chrám: nekouří, nepije, nejí ty ultrazpracované blbosti... a představte si, že po mně k posledním narozeninám chtěl domácí pekárnu. V kuchyni ještě nekraluje, ale snaží se o to ze všech sil... a tak je to se vším, co Marín v životě dělá, protože moji drazí, Marín nedělá nikdy nic napůl. A já teď snídám žitný a ovesný domácí chleba.

Už jste se do něj aspoň trochu zamilovali? Počkejte, chybí vám ještě jedna informace, abyste mě pochopili: v kuchyni máme tabuli, kde si necháváme vzkazy, když se kvůli práci moc často nevidáme. A Marín na tu tabuli jednou napsal, že si uvědomil, že štěstí jsou pro něj všechny ty chvíle u nás doma, vlnění záclony ve větru z ulice. „To je to, co si vybavím, když přemýšlím, co to znamená být šťastný. Náš domov.“

Ne. Není do mě zamilovaný. Po tomhle krásném vyznání dodal: „Bydlet se svojí nejlepší kamarádkou je skvělý.“ Jo, mám to ale štěstí...

Když se zlobí, mračí se a nedívá se člověku do tváře, ale pořád je krásný. Má nádherné ruce. Je něžný jako malé kotě, jen na toho, s kým to tak cítí, nedokáže nic předstírat. Sakryš, má tak pěkné nohy. Žehlí košile tak precizně, že z toho člověk nemůže (a někdy i boxerky, aby toho nebylo málo). A říká se o něm, že v těch boxerkách schovává úplný poklad. A má mě moc rád, tak moc, že když nemám svůj den, stačí, abych se mu podívala do tváře, a vím, že to dám, že na to mám, že to dokážu, že si to zasloužím. Ne kvůli němu, ale kvůli sobě. A jsou dny, kdy jsem tohle schopná vidět jenom v jeho očích, a nikde jinde. Ale pozor! Má mě rád jenom jako kamarádku. Jako nejlepší kamarádku.

Vítejte ve *friend zone*, v oddělení pekla rezervovaném pro holky, jako jsem já: pro blbky. Trvalo mi víc než rok, než jsem si uvědomila, že jsem se do něj zabouchla, a ptala jsem se sama sebe, proč jsme si nikdy dřív, nějakou osamělou noc, s Marínem něco nezačali, proč jsem ho vůbec představila Aroe a doufala, že se dají dohromady, proč mi trvalo tak dlouho, než jsem si uvědomila, že Marín je ON. Pořád si říkám, že kdybych neudělala několik hloupých rozhodnutí, mohly se věci vyvinout jinak.

Dobřej průser, co? A k tomu ještě doplním, že ze strachu, že se na to přijde, už rok předstírám (protože jsem arcilhářka), že jsem bláznivě zamilovaná do svého ex, dalšího člena naší bandičky, pochopitelně jednoho z těch týpků „není to tebou, je to mnou“ a „já mám moc rád holky na to, abych zůstal celej život s jednou“ a... na tohle se radši posadte, život se se mnou nemazlí... tenhle můj bývalý je ke všemu básník.

Dám vám jednu radu: každá ženská by si měla udělat seznam cápků, co nejsou pro ni, a přes veškerý pokušení si vypálit do mozku, že jestli takovýho potká, musí zdrhat na opačnou stranu. První na tomhle seznamu, navzdory obecnému mínění, není zpěvák ani kytarista, ani motorkář... je to básník. Básník jako postava, jako symbol, jako legenda. Chlap, co ti šeptá, píše, recituje... a to vždycky s vědomím, že je zamilovaný do múzy a tobě nikdy věrný nebude. Pozor, neříkám, že všichni básníci jsou nevěrní. Ale myslím tím, že všichni mají v hlavě zásoby láskyplných slovíček a prsty na ruku je přímo svědí touhou je někomu napsat – a to je pak těžké udržet si jednu „jedinou“, která tím nebude trpět a nebude tím trápit a nudit jeho samotného. Protože, moji milí, básník potřebuje za každou cenu něco cítit, jeho tvorba je totiž na emocích závislá. A tak je vztah s básníkem jako ruské kolo poslepu, člověk si na to stoupání a klesání nikdy nezvykne a změna směru je otázkou vteřiny.

Jsou lidé, které tohle dokáže uchvátit, ale já k nim nepatřím. Přehnaná vášeň polibků, v nichž je víc kousanců než něžnosti, hádky pod pouličními světly lékárny ve čtvrti Chueca, stejně tak vášnivé jako absurdní, noci plné šukání a poezie a rána totálních výpadků... mě nedělají šťastnou. A jeho taky ne. Chvilími jsem měla pocit, že se snažím domestikovat nosorožce a ubytovat si ho u sebe doma.

A navíc v tomhle konkrétním případě bylo pro Guse, instagramovou hvězdičku, krasavečka nové poezie, úspěšného kluka, mého bývalého a mého kamaráda, hodně těžké říkat ne, když mu na dveře zaklepalo pokušení. Nikdy mě nepovedl, to ne, protože já nejsem z těch, co by považovali soukromou prasáckou konverzaci na instagramu za nevěru. Ale co si budeme povídat... pořád tu byla ta možnost, že to udělá, a to nebylo nic příjemného. Gus míval hodně, hodně příležitostí svoji múzu pocvičit. Dělal mu dobře, že je o něj zájem. A já jsem se užírala téměř automatickou žárlivostí, pramenící z ega, nikoli z lásky.

Přesto jsme se ale měli moc rádi... i když teď jasně vidím, že přímo láska to nebyla. Měla jsem ho ráda a zažila jsem s ním nejvášnivější rok svého života. Gus uměl každý den zaplnit barvami, ať už bylo jasno, nebo zataženo, uměl proměnit Madrid v dětské hřiště, na kterém bylo jediným cílem být šťastný, a to hned. Ve skutečnosti... to bylo vlastně romantické. Nikdy toho společného roku nebudu litovat, a kdybych si mohla vybrat, šla bych do toho znovu, protože Gus je jedním z těch lidí s vibrující, elektrizující duší; někdy se ale přesto sama sebe ptám, proč jsem do hajzlu měla Guse tak moc ráda... Nikdy se mi totiž neotevřel, nikdy se nesvěřil, nikdy toho o sobě moc neřekl a nikdy se nezajímal o moje city, ale zato vyzařoval mocné světlo a my ostatní jsme byli jako můry.

Na začátku to byl záblesk kdoví čeho, ani sama nevím. Aroa mě pozvala na jeden večer poezie, kde Gus vystupoval. Našla si Guse na instagramu a byla už několik měsíců posedlá vším, co psal. „On je hlas naší generace, toho, co cítíme,“ řekla Aroa jednou večer mně a Blance, když jsme ji prosily, ať už nám přestane přes whatsapp posílat printscreeny Gusových básní. Ale stačilo, abych kolem něj v tom pajzlu přecpaném lidmi jenom prošla, a ucítila jsem, jak září... ty bláho, jak Gus tehdy zářil. Poslouchaly jsme, jak recituje, a vlastně jsme ani nevěděly, jestli se nám to líbí, nebo ne, a pak ho Aroa přitáhla k nám na bar a objednala si skleničku bílého. Myslela jsem, že Gus bude mít oči jenom pro Arou, tu plavovlasou, dokonalou krásku zamilovanou až po uši do mého spolubydlícího, a tudíž nedostupnou, ale ne. Když jsem se napila piva, zadíval se mi Gus na rty. A já jsem se mu podívala do očí a měla jsem pocit, že padám

do hodně hluboké studny. Něco řekl, ani nevím co, ale rozesmálo mě to, zvedl obočí, naklonil se ke mně a pošeptal mi do ucha: „Líbí se mi, jak se směješ.“ Tu noc jsem šla k němu, ale nespali jsme spolu. Líbali jsme se, osahávali, ale nešukali jsme. Řekl mi, že na to chce jít pomalu, a přitom klouzal konečky prstů po mém břiše jako po klaviatuře. Gusovi šlo hraní vždycky moc dobře a já jsem se jeho hře poddala. O dva týdny později jsme spolu strávili celou noc a řekli jsme si, že spolu chodíme; Gus napsal na první stránku knihy na mém nočním stolku báseň a nahý mi slíbil, že se mě nikdy nenabaží. A co slíbil, to splnil. Tím myslím, že stojí pořád po mém boku, a to i přesto, že jednou ráno, už je to celý dlouhý rok, mi láskyplně přiznal: „Nejsem pro tebe ten pravý, maličká.“ A já jsem... neměla chuť mu to vyvracet, protože ani já jsem nebyla ta pravá pro něj. Když byl se mnou, jeho básně stály za hovno. Nedokázala jsem ho rozechvět a jeho světlo začínalo hasnout; on mě zas nedokázal udělat tak šťastnou, jako bych mohla být s někým jiným, a já z toho začínala být zahořklá.

Ale protože jsem lhářka, chudák Gus si pořád myslí, že jsem do něj zamilovaná, a já nemám tu odvahu vyvést ho z omylu, protože má pusku jako amplion a mozek mu každý den rozpálí dvě stě emocí za minutu a ve chvíli, kdy bych všechno přiznala, by se mi sice snažil pomoci, tím jsem si jistá, ale můj příběh by skončil jako post na jeho instagramu, který kromě všech mých kamarádů sleduje ještě dvě stě tisíc dalších lidí. Už to vidím... básně se všemi hashtagy, co se pod ni vejdou, a s názvem „Coco nemiluje mě, ale Marína“. Vzhledem k tomu, jaký jeho příspěvky vzbuzují v naší partě zájem (všichni ho chceme jako správný kámoš podpořit, aby se prosadil v literárním světě), a vzhledem k tomu, jak společně slavíme všechny jeho úspěchy, by se tak jenom odhalilo, jak trapná a falešná jsem.

A tak jsem teď tady a předstírám, že se mnou mocně cloumají Gusovy básně a jeho instagramové příběhy, a občas brečím frustrací z toho, jak moc chci Marína, a ne slavného básníka Guse, protože abych byla upřímná, já ani nevím, o kom nebo komu teď Gus svoje básně píše. Protože pro někoho je píše, to vám říkám, znám ho a poznám, když se zabouchne. A jak už to v životě chodí, od té doby, co píše pro NI, je každá jeho báseň prostě hit.

Vím, že takhle by to být nemělo, že lhát se nemá a že tahle cesta, která nás čeká a která pro mě bude znamenat týdenní dvacetičtyřhodinové soužití se třemi mými nejlepšími přáteli, se mi teď zrovna vůbec nehodí, ale co sis nadrobila, to si taky sněž, Coco.

Je to Blancy rozlučka se svobodou a to je to jediné, na čem by mi mělo záležet.

2.

To jsme my

Coco

Marín dorazí na večírek zrovna ve chvíli, kdy bych já už chtěla jít, ale nic neřeknu a rozhodnu se tu ještě zůstat. To je přesně to, co holka udělá, když koutkem oka zahlédne někoho, kdo se jí líbí: snaží se chovat normálně a působit jako Pařížanka, které nezáleží ani na vlastní eleganci. Což je dost těžké, protože já mám do Pařížanky hodně daleko.

Věděla jsem, že je tady, dokonce i když jsem mezi lidmi zatím nezahlédla jeho obličej, protože je kolem něj vždycky trochu rozruch. Je zkrátka jeden z těch kluků, co přitahují zvláštní pozornost. Je až hypnotizující.

Zrovna se dívám na pódium, kde Aroa mixuje hudbu, když zpozoruju, že se celý dav lidí namačkaný v zahradě dává do pohybu, a kvůli hudbě to není. Otočím se... a tam je on. Jen co přišel, už mu někdo podává mojito a on přitom zdraví se zdviženým obočím všechny, kolem kterých prochází. Do čela mu jako vždycky padá neposlušný pramen vlasů, který si často levou rukou odhrnuje. Ještě loni nosil vlasy mnohem delší, ale jednoho dne vstal z postele a došlo mu, že potřebuje změnu, a tak si je uštíhl... zrovna ve chvíli, kdy v celé Malasañi přišel do módy culík. Našla jsem ho v koupelně vyzbrojeného nůžkami a kadeřnickým videotutoriálem z youtube. Ode mě potřeboval jen pomoci sestříhat vzadu, kam nedosáhl. To je prostě Marín... renesanční osobnost – umí úplně všechno.

Loren, můj fantastický a kousavý nejlepší kamarád ze střední, vrhne pohled jeho směrem:

„Už je tady Marín, a sotva přišel, je zas ve středu pozornosti jako vždycky, hajzlík jeden.“

„Štve tě to, protože to nedělá schválně.“ Usměju se.

„Štve mě to, že si vždycky tak dobře udělá vlasy.“

„Lorene, neblázni, Marín si nedělá vlasy.“

Ne. Marín si vlasy fakt nedělá. Nepotřebuje to, stejně jako nepotřebuje extravagantní ani značkové oblečení. Má styl už od narození. Zmetek jeden.

„No tak, šup,“ Loren mi ukazuje na pusku a natahuje prsty, jako by mě chtěl přimět něco vyplivnout, „vypusť ty bublinky lásky.“

Odfrknu si, obrátím oči v sloup a znovu se soustředím na taneční parket, kde Aroa mixuje nějakou otravnou písničku s jinou, kterou milujeme. „Shame“ od Hearts & Colours. Myslím, že tahle je pro Marína. Aroa si ho už taky mezi lidmi všimla.

Podívám se na hodinky a povzdechnu si. Ještě není dost pozdě, abych se vytratila se ctí. Pokud nejste jeden z těch kaličů, co zůstávají až do zavíračky, existuje jedna hodina pro zbabělce a druhá pro ty, co mají styl. Já vždycky chci být ta, co má styl, ale balancuju nebezpečně blízko hranice zbabělosti. Ne že bych neměla ráda večírky, ale... tyhle party jak dělané na „storýčka“, které jsou tak „cool“, tak „instagramové“... nemám je ráda. Upřímně jsem líná se na ně strojit; je tu plno lidí, co by se na mě dívali skrz prsty, i kdyby mě oblékla stylistka Coachelly. Přišla jsem přímo z práce a nestihla jsem se převléct do něčeho pohodlnějšího, což tady podle všeho hodně lidí znechucuje víc než mě samotnou. Nějaké dvě slepice už mě přejely pohledem od hlavy až k patě, a to asi jenom proto, že mám moc formální šaty a lodičky na podpatku, ale mně je to jedno... Jestli mám prodávat drahé věci bohatým lidem (skoro vždycky jsou to movité dámy), musím vypadat tak, jak to očekávají klienti.

Po zádech pod šaty mi stékají kapičky potu a co nevidět mi stečou do bot, tím jsem si jistá. Jo. Místo sandálů na platformě nebo záměrně ošmajdaných kecek, jako nosí ostatní holky na party, mám na sobě boty od Salvatore Ferragama, ve kterých chodím do práce a zdědila jsem je po mámě. Právě teď bych ráda napsala ódu na svoje zamaštěné conversky, protože mám nohy nateklé jako konve, ale co s tím nadělám. Kdybych při odchodu z domova věděla, že nás Aroa pozve na tenhle mejdan, možná bych si vzala něco, co by se víc podobalo flitrovému topu, co má na sobě ona (a který je tak volný, že jí z něj skoro vypadává prso). Anebo ne. Ne. Já bych se asi k veřejnému *free the nipple* neodhodlala. Ale ji ta možnost neděsí. Tohle Aroino zvláštní „cosi“, které ji dělá tak jedinečnou, nás s Lorenem a Blancou lapilo hned, co jsme ji poprvé potkali; pokaždé jí to tak sluší, je tak usměvavá a optimistická... tak dokonalá. Je to jedna z těch holek, se kterými se chcete okamžitě spřátelit. Asi proto jsem se ten večer obtěžovala s večírkem, na který se mi vlastně vůbec nechtělo... Chci s Aroou znovu obnovit vztah, jaký jsme měly předtím, než začala chodit

s Marínem; nejsem jediná, kdo si myslí, že se od nás v době, kdy nemyslela na nikoho jiného než na něj, trochu vzdálila.

Otočím se a zeptám se Lorena, jestli si dá něco k pití. Protože zatím nedokážu odejít, bude nejlepší si ještě něco objednat, to mě nakopne. Loren zavrtí hlavou a zvedne ruku, abych viděla, že on má pití ještě dost; brouká si přitom cosi, o čem si myslí, že jsou slova nějaké písničky, ale neshoduje se ani v samohláskách.

Zamířím k přeplněnému baru a vklouznu do mezery v klábosící skupince; i tak ale musím chvíli čekat a poslouchat, jak nějaký chlapík s hodně dlouhými vlasy a vousy říká, že poslední album Vetusty je moc komerční a že se zaprodali. Kdyby to slyšel Marín, tak mu dá pěstí. Skoro mám chuť to udělat místo něj.

Vezmu si pití, jdu stranou a vytahuju mobil z ledvinky – potřebuju na vzduch, trochu si vydechnout. Já vím, ledvinka je hodně kontroverzní doplněk, ale já ji miluju. Podle mě je to ta nejužitečnější věc na světě a je škoda, že se nehodí, aby se s ní člověk objevil na svatbě, protože... bych vynesla tu, co v ní nosím klíče. Kdyby mě teď viděla máma, vykvíkla by zděšením, ale pak by se dala do smíchu. Moje tendence „mixovat“ věci jí vždycky přišla hrozně roztomilá, určitě proto, že její tchyni, matku mého otce, děsí skoro všechno, co dělám, a nejvíc ze všeho ji děsí, že se odmítám poprat se všemi sestřenicemi o to, kdo po ní podědí značkové kabelky. Ty kabelky bych chtěla, jasně že jo, ale to bych se nejdřív musela střetnout se svými třemi delikátními snobskými tetami, které jsou schopné mi svými dokonale nalakovanými nehty vyškrábat oči jen proto, aby měly ve skříni něco od Diora. Stejně je všechny shodím ze schodů při vánoční večeři... nebo si to aspoň představuju.

Mezi dvěma prázdnými obaly od žvýkaček, peněženkou a klíčenkou s přívěskem Coñonety (žeru Tarantina, a ještě víc žeru *Kill Billa*) najdu mobil a v něm zprávu od Blancy. Píše, že se vrátila pozdě z práce, že poslední den před dovolenou musela dodělat spoustu věcí (to je ale překvapivá zpráva od té malé workoholicky) a že na večírek nedorazí. Představuju si ji s jejím mučednickým výrazem a čtu:

Vím, že to bude jeden z těch mejdanů, o kterých Aroa říká, že se nesmí prošvihnout, ale to jediné, co mě právě teď láká, je svléknout se, natáhnout se na studenou podlahu v chodbě a se zadkem na kachličkách dramaticky předstírat smrt.

Odpovím jí upřímně, že o nic moc nepřichází. Někdo jiný by jí možná trochu lhal, ne ze snobství („Wow... je to tu suprový“), ale aby pochválil naši kámošku Arou, co dneska válí jako DJ, ale je to Blanca... a Blanca je moje druhá polovička.

V tu chvíli je online.

Takže nic zajímavýho? Jsou tam všichni?

Odpovím:

Nic zajímavýho. Kde je Gus, to nevím. Teď se tu zrovna objevil Marín a já s Lorenem děláme pyšný fotříky, jsme na Arou hrdý. Aroa si to zase dává. Dost se tu kalí a všichni jsou opilí. Já už asi půjdu. Takže všechno při starým.

Pošli fotku.

Otevřu aplikaci kamery a vyfotím Arou s bleskem právě ve chvíli, kdy zvedá ruce ve stylu „dýdžejky, co se utrhla ze řetězu“. Pošlu to Blance bez filtrů a bez komentáře.

Blanca vyklepe na mobilní dotykové klávesnici odpověď rychlostí deset slov za sekundu.

Ty vado. Mrcha jedna, je tak krásná. Dej jí za mě pusu a poblahopřej jí k další věci, co se jí povedla.

Když nám Aroa řekla, že by se chtěla naučit mixovat muziku, všichni jsme věděli, že se jí to podaří – tak jako všechno. Aroa je ten druh holky. Je ráda vidět, všechno jí jde samo, a ještě ke všemu je u toho k sežrání. Ženský ekvivalent Marína. V jeho případě za to může osud. Tak jako u mě. Moje blbost je taky osudová.

„Nech ten mobil, holka, jsi na party,“ zašeptá někdo vedle mě.

Nadskočím a vykřiknu. Stojí blíž, než jsem si myslela.

„Maríne, fuj, to jsem se lekla,“ chytnu se za hrudník, naberu vzduch a pak ho políbím na tvář. „Zrovna jsem tě chtěla jít hledat.“

„Je to tu dobrý?“

„Jo, jako vždycky, když hraje Aroa. Je jako král Midas. Promění ve zlato všechno, na co sáhne. A já se ptám... Dokázala to taky s tvým nádobíčkem?“

„Chceš to vidět?“ navrhone se šibalským úsměvem.

„Pche. Nepotřebuju se koukat na takovou bídu.“

Nahlas se zasměje a lehce mě šťouchne do boku, jako starého kamaráda.

Tiše trpím...

„Co piješ?“ zeptá se Marín a nakloní se nad mou skleničku.

„Virgin mojito.“

„Celá ty.“

Teď se pro změnu začnu smát já.

„Na to, abys dělal takový vtípky, jsi přišel dost pozdě.“

„Nikdy není dobrý přijít mezi prvními.“

„Ale ani jako poslední. Už jsem chtěla odejít.“

Zašklebí se a po očku zkontroluje čas na mobilu.

„Skončil jsem hrozně pozdě. Co to máš na sobě?“ zeptá se škádlivě. „Šaty tvojí matky na funusy důležitých lidí?“

„Ne. Na svatbu tvý báby.“

Marín se zasměje, i když vidím, že se snaží tvářit vážně.

„Dneska jsme otevírali expozici,“ vysvětlím mu. „Musela jsem předstírat, že mám úroveň.“

„Ale ty máš úroveň. Svůj vlastní druh úrovně.“

To říká i moje máma, ačkoli mě miluje tak, jak jen matka může milovat své nejmladší dítě. Musela jsem se hodně snažit, aby se ze mě nestala kopie mých tet, sestřenic, spolužaček ze soukromé střední... a já samotné. A i když mě tak moc miluje, pořád je to jedna z těch žen, které tvrdí, že neexistuje nic vulgárnějšího, než když dáma přizná, kolik párů bot má ve skříni. Kdyby vás to zajímalo, mám jich deset. Deset celkem: na jaro, léto, podzim i zimu. Náš byt je malý a já věřím na kombinovatelné doplňky.

Znovu se otočím k Aroe, která přímo září, ale ne potem jako všichni ostatní, ale díky jemným strategickým tahům práškového rozjasňovače, který si určité nanášela na kůži, aniž by se při tom namáhala podívat do zrcadla. Je tak krásně blondatá a opálená a ty její světle modré oči a maličko ohrnutý nosík...

„Vypadá skvěle, potvora jedna,“ zamumlám.

„Jep.“

Zachytím pohled, kterým se Marín na Arou dívá, a ucítím bodnutí žárlivosti. Žárlivosti toho druhu, kterou Gus popsal před pár dny na instagramu: „Žárlivost jako horký, dýmající dehet, který se v srdci sráží v jezero.“ Ale spolknou to. Žárlivost, dehet, fakt, že aplikuji verše svého ex na někoho jiného a je mi úplně jedno, o kom to vlastně Gus píše. Všechno to spolknou a zapiju svým drinkem.

Když se obrátím k Marínovi, poznám, že je něco jinak.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se ho.

„Jo,“ Marín odtrhne oči od Aroy a obrátí se ke mně. „Jsem jenom unavený.“

V jeho tváři, většinou tak jasné, je něco temného... Sex? Touha? Smutek? Žádost? Ta krásná dívka, která se pohupuje do rytmu a směje se za mixážním pultem, už mu nepatří. Ani trochu. A nikdo neví, proč vlastně.

Vezme mi nealkoholické mojito z ruky a lokne si.

„Myslela jsem, že tě už obsloužili,“ poznamenám a úkosem si ho prohlížím.

„Dali mi alkohol.“

Dál už není třeba nic vysvětlovat. Marín nepije. Jedno dvě piva, příležitostně... ale musí to být významná příležitost. Vím, jaký to má důvod, a úplně chápu, proč nemá pitky a alkoholové excesy rád. Marínova osobnost je stejně tak výsledkem chyb ostatních jako jeho vlastních zkušeností. Lidi, kteří Marína znají jen málo, ho ale stejně pořád zvou na jedno nebo na panáka a ignorují, že on většinou odmítá.

Bezděčně se pohupuju do rytmu hudby, když si všimnu, jak se k nám mezi lidmi prodírá jeden Marínův kamarád.

„Angelito...“ ohlásím jeho příchod a šťouchnu loktem do Marína.

„Paráda. Musí bejt na každý akci, která za něco stojí,“ odpoví Marín trochu hoře.

Nadzvednu jedno obočí, ale není ta správná chvíle, abych se vyptávala. Ángel už stojí před námi.

„A hele! Ančovička a Sardinka. Jak se máte?“

„Jsme tu, a pěkně nasolený,“ odpovím drze.

Už jsou to minimálně dva roky, co jsme si vysloužili přezdívky Ančovička a Sardinka, což jsou ingredience jednoho druhu jednohubek *tapas*, kterým se aspoň v Madridu říká „manželské“. Protože my dva všude chodíme spolu...

„Človče, včera jsme na tebe na tréninku čekali,“ řekne Marínovi.

„Já vím. Pořád teď hákuju. Musím doprovázet Nou na části letního turné a vyřizuju ještě nějaký věci...“ omlouvá se Marín a odhrnuje si vlasy z čela.

Neunikne mi, že se na sebe ti dva ani nepodívají, ale víc mě zaměstnává, že se snažím zapamatovat si jméno zpěvačky, s níž jede Marín na turné, abych si ji pak mohla vygooglit a rozhodnout se, jestli na ni mám žárlit, nebo ne. Jako by nestačilo, jak moc žárlím na Arou, nejkrásnější holku ve vesmíru.

„Jdu pro k pití... dáte si něco, děcka?“ zeptá se nás Marín, ale dívá se přitom jenom na mě.

„Já mám dost.“

„Dal bych si pivo, kámo.“

Marín se usměje, rozloučí se a zamíří k baru k dalším pěti lidem, kteří mi nejsou ani trochu povědomí. Všichni stojí asi na dvou metrech čtverečních.

„Co mi povíš, Coco?“

„Nic moc,“ odpovím a pokrčím rameny.

„Pořád pracuješ v galerii pro ty starý prachatý suchary?“

To je jedna z věcí, které mě na Ángelovi nejvíc štvou; před pár lety přestal být tak cool, jak býval, moc dobře to ví a snaží se rehabilitovat tím, že je cynický a zesměšňuje práci ostatních. Ví, že můj job není mezi vrstevníky populární... no, když řeknu, že pracuju v umělecké galerii, a vy si představíte jedno z těch moderních míst v Malasañě, kde se prodávají díla mladých umělců... tak je ve vašich očích moje práce cool. Radši ale zamlčuju pravdu. Tenhle druh galerie to totiž není.

Minulý týden jsem prodala Miróa. MIRÓA. Celé měsíce jsem se tím dílem zabývala, bylo součástí soukromé kolekce jednoho sběratele, obě strany se nakonec dohodly a já i galerie jsme z toho získaly procenta. V dnešní době, po krizi, se jen málokterá galerie živí pouze prodejem toho, co sama vystavuje; děláme i zprostředkovatele. Jak jsem ve svých osmadvaceti letech přišla k takovému místu? No... narodila jsem se v dobře postavené rodině. Ale nemůžu za to, jasný? Moji rodiče mají „hodně kontaktů“ a moji bratři si češou rovně pěšinku tak dlouho, dokud nedostanou nějaký geniální nápad, ale já od sedmnácti makám sama na sebe.

Takže volím ostrý protiútok:

„A ty pořád piješ každý ráno cola cao, co ti nosí do postele tvoje máma?“

„Tak se hned neurážej. I tak tě mám rád.“ Ángel mě vezme kolem ramen a chce mě políbit na čelo, ale já se mu snažím ze všech sil vykroutit.

„Nech mě být, pořád musíš na někoho sahat, ty vole.“

Angelito a já, jak je vidět, můžeme mít „vřelý“ vztah jen za předpokladu, že spolu netrávíme moc času. Otravuje mě jeho styl nabalování a taky to, jak neustále narušuje moji bublinu i těch ostatních, hlavně holek.

„Slyšel jsem, že Blančina rozlučka bude velká jízda.“ Změní téma a já se k němu znovu otočím.

„Plánovali jsme ji já s Lorenem... čekal jsi snad něco jiného?“

„A co jste naplánovali?“

„Když nechceš, aby se nějaký tajemství prozradilo, klíčový je nikomu ho nevyzradit.“

V ledvince mi zavibruje zpráva a já zas vytáhnu mobil. Je od Marína a to mě překvapí:

„Nenápadně se s ním rozluč. Objednal jsem taxíka.“

Po obličeji se mi rozlije úsměv. Konečně mám výmluvu, proč odejít v hodině zbabělců... a navíc s někým, s kým odejít chci.

„Ángeli, promiň na minutku, musím něco říct Lorenovi.“

Párkrát ho na rozloučenou poplácám po rameni a procpu se mezi lidmi až ke zmíněnému příteli. Poznám ho podle jeho tupé. Je nepřehlédnutelný.

„Už jdu domů,“ řeknu mu do ucha.

„UUUUUŽ?“ houkne otráveně.

„Marín nám objednal taxíka.“

„Suchoprdi,“ stěžuje si Loren. „No, tak uvidíme, třeba ti Marín dneska aspoň ukáže pindíka.“

„Lorene, pro všechno na světě, hlavně ať tě nikdo neslyší.“

„Coco, asi tě to nesmírně překvapí, ale ne každého zajímá, že jsi udělaná do svého ,nej kámoše‘.“

Uvozovky, které nakreslí do vzduchu, mě naštvou a štouchnu do něj.

„Čeká nás intenzivní týden. Takže to všechno nepokaz, ty pako.“

Zašklebí se, ale pak se ke mně nakloní, abych ho políbila na čelo jako vždycky. A on udělá to samé mně. Když mi Loren „požehná“ polibkem na rozloučenou, obrátím se k pódiu, zamávám rukama jako šílenec, a když Aroa zvedne oči, pošlu jí vzdušný polibek.

Marín je opřený o zídku ohraničující zahradu obrovského domu. Nemám ani ponětí, komu patří, ale tak už to bývá, když Aroa řekne „Hej, pozvali mě na večírek, nechceš přijít taky?“. Nikdo nikdy neví, kdo je hostitel, ale vždycky je tam bazén a bar s koktejly. A všechno se to ještě víc rozjelo od té doby, co dělá dýdžejku. Kromě toho pořád pracuje jako modelka, dvě odpoledne v týdnu hlídá děti a kombinuje to se směsicí dalších prací, které s lehkostí sobě vlastní prokládá castingy, protože se chce stát herečkou.

Obrazovka mobilu se odráží v Marínově tváři s nečitelným výrazem. Jde o práci, to je jasné. Když se jedná o pracovní záležitosti, Marín se hodně soustředí. Využiju situace, že je tak zabraný, abych si ho v klidu prohlédla. Je tak krásný, ach jo. Ty jeho jasné, živé a vždycky pozorné oči, husté řasy, dokonalý nos, trochu dlouhý, rty jako panenka, které ale z tváře paradoxně moc nevystupují. Linie čelisti... linii jeho čelisti naprosto zbožňuju.

S Marínovým strništěm chci mít církevní sňatek. A říkala jsem vám už o jeho dolíčkách?

Má na sobě svou uniformu. V jeho práci v hudebním vydavatelství žádnou uniformu nemají, to je asi jasné. Ale věc se má tak, že... za celou dobu, co Marína znám, jsem ho neviděla v ničem jiném než v džínách s bílým tričkem, černých džínách s černým tričkem anebo ve společenských kalhotách v sedmiosminové délce (s odhalenými kotníky) s bílým tričkem nebo košilí, podle příležitosti. V zimě nosí variantu téhož, jen ve více vrstvách, ale vždycky ten samý styl. Jako hipster to dotáhl k dokonalosti. Je tak moc hipster, až už přestává být hipsterem. Ani na potiscích triček nesnese žádné výstřednosti; jeho hlavní výstředností je plnit skříň pořád těmi samými kousky. Ten, kdo ho nezná, by si mohl myslet, že si oblečení nikdy nemění, ale jednou jsem mu na věšáku napočítala šest párů černých džín.

Nadechnu se a s určitou rezignací se vydám směrem k němu. Ani nevím, kdy jsem se do Marína zamilovala. Anebo možná jo. Bylo to to odpoledne, když otevřel dvě malé coca-coly, jednu mi podal, odhrnul si vlasy z čela a opřel se o okenní závěs v obýváku v našem společném bytě. Slunce ještě svítilo, ale ve vlasech už se mu odráželo oranžové světlo západu, a já jsem věděla, že to mravenčení nahoře v žaludku musí být láska. Několik posledních měsíců jsem cítila věci, které mě zneklidňovaly, ale pokaždé jsem si řekla, že tohle to určitě nebude. Přišla jsem směšná sama sobě a v hlavě mi běželo: „Zbláznila ses? Jsi snad blbá? Co se to s tebou ksakru děje?“ Marín. To se mi děje. Největší komplikace mého života. Problém. Průser. Tajemství. Zamilovala jsem se do někoho, koho jsem do té doby měla ráda jako kamaráda a koho ani nemůžu mít ráda jinak než jako kamaráda. Tedy můžu... ale neměla bych.

Od dětství se učíme, jak vypadá láska, hlavně z toho, co vidíme kolem sebe, z příběhů a filmů; a podle toho, co jsem viděla já, tak nám s Marínem moc šancí nedávám, protože neznám žádný příběh se šťastným koncem, kde se protagonistka zamiluje do přítele jedné ze svých nejlepších kamarádek. Do kluka té dokonalé. Té, kterou všichni chtějí. Té, které navíc toho kluka sama představila.

Jejich rozchod, stejně tak náhlý jako nevysvětlitelný, mi to taky nijak neulehčil, kdyby vás to zajímalo. S bývalým klukem kamarádky, s nímž se chce ta kamarádka dát zase dohromady, se neflirtuje.

„Maríne,“ zavolám na něj.

Zvedne oči od mobilu a usměje se. Žaludek mi udělá kotrmelec jako vždycky. Ví Marín, že je jediný člověk, kvůli kterému se takhle cítím? Tuší aspoň

vzdáleně, jak moc ho mám ráda, že si přeju spát přitisknutá k jeho hrudi a poslouchat, jak mi říká, že spolu zestárneme?

„Zdržet se na večírku jenom pět minut je nějaký nový způsob, jak být cool?“ vybafnu na něj.

„Jen když ten večírek za nic nestojí.“ Schová mobil do kapsy u kalhot. „Nemusel jsem tam ani chodit.“

„Zítra je sobota. Musíš makat?“

„Ne,“ energicky zavrtí hlavou a kontroluje příjezdovou cestu, jestli neuvidí reflektory auta, které nás má vyzvednout. „Ale teta přiveze Gemu brzo.“

„Gema přijede na víkend?“ zeptám se nadšeně.

„Jo. Zítra jdeme na nákupy. Říká, že si chce najít svůj styl, že nechce vypadat jako všechny holky ze třídy. No není to ta nejlepší pubertáčka na světě?“

„To je,“ poplácám ho po ruce. „Má dobrý vzor.“

Zašklebí se, asi si vzpomene na matku...

„Má skvělýho bráchu,“ dodám.

„To je fakt,“ Marín předstírá, že se dme pýchou.

Světlá taxíku se objeví v serpentínách mezi keři a my zamíříme po oblázkové cestě k místu, kde předpokládáme, že auto zastaví – před začátkem trávníku u vchodu. Ale přesně v tu chvíli... zazní pár tónů a my zůstaneme zkoprněle stát.

„Ne!“ zakřičíme oba a podíváme se na sebe.

Naše písnička. Singl, který si Marín přinesl nadšený z vydavatelství dokonce ještě předtím, než se začal hrát v rádiu. Písnička, co se pak stala naší domácí hymnou, a už jsme málem nainstalovali v obýváku kladky, abychom mohli napodobovat videoklip, ve kterém zpěváci s hypnotickou přirozeností létají. „Lost In Your Light“ od Duy Lipy s Miguelem.

„Vždycky zrovna odcházíme, když ji začnou hrát,“ stěžuju si.

„Tady je ale víc místa než na parketu.“ Mrkne na mě jedním okem, zamíří rozhodnými kroky k okénku řidiče a zaklepe na něj.

„Promiňte...“

Slyším, jak se ho řidič ptá na celé jméno a on ho opakuje.

„Ano, to jsem já, ale... mohl bych vás o něco poprosit? Zrovna začali hrát naši písničku. A vy ještě nevíte, jak tahle slečna umí tančit. Mohl byste tu počkat s rozsvícenými světly, dokud nedohraje?“

Řidič se usměje a Marín mě chytí za ruku. Vždycky má v rukávu nějaký trik. Vždycky.

„Tak, pojďme tančit.“

„Ani náhodou!“ směju se.

„Jak ani náhodou? Udělej to pro mě! Tenhle pán by už chtěl být doma, Coco, nenuť ho s námi ztrácet čas!“

„Ty drzouně! To ty ho přece nutíš ztrácet čas!“

„Se mnou si nedělejte starosti...“ řekne řidič a vystrčí hlavu z okénka.

„Zmeškáme tu nejlepší část playbacku... tu, jak zpíváš ‚honey‘,“ lamentuje Marín a natahuje ke mně naléhavě ruku.

Vzdám to, nemám jinou možnost. Vezmu ho za ruku a on mě odtáhne až před auto. Zrovna nastává ta část s „honey“, kterou má Marín rád, a on mě několikrát zatočí kolem dokola.

Tančíme. Samozřejmě. Když mě Marín vyzve, abych si s ním zatančila, jak můžu odmítnout? To je nemožné. Odolat tomu kouzlu...

Jako vždycky zapomeneme, že máme publikum. Jenom tančíme, stejně jako doma, když se nám věci nedaří. Tančíme a já se do něj s každým krokem zamilovávám ještě o něco víc, pokud je to vůbec možné. Otáčíme se, smějeme se, já se pohupuju, on se mnou dělá otočky, zpívám mu, on zpívá mně, děláme si legraci sami ze sebe a tančíme jako dva idioti, ale zase ne moc, protože Marín nedokáže tancovat jako idiot. Má v tom svém ďábelském těle rytmus, a tak, i když ze sebe chce udělat blbečka, to dělá způsobem, který je zatraceně sexy. A tuhle noc v zahradě proti mně tasí všechny zbraně, jako by si nevšiml, že už jsem mu dávno podlehla.

Když nasedáme dozadu do taxíku, funíme tak, že se dokonce i řidič usmívá.

„Tradice se musí dodržovat, nemám pravdu?“ řekne Marín.

„Samozřejmě.“

Marín zapadne do sedačky, připne si pás a vyndá mobil z kapsy.

„Přestaň už pracovat,“ prosím ho a šťouchám mu do telefonu.

„To není práce. Je to...“ zamračí se.

„Co se děje?“

Podívá se na mě a zkoumá můj výraz, jako by přemýšlel, jestli mi to má říkat, nebo je to blbost.

„Aroa,“ zašeptá.

„Napsala ti?“

„Jo. Že mě zahlídla mezi lidmi a že chtěla, abych ji políbil.“

Marín nadzdvihne obočí a mně se zakousne do žaludku žárlivost.

„Nevěděla jsem, že jste teď v téhle fázi.“ Podívám se z okénka. „Myslela jsem, že už je to mezi vámi mnohem... chladnější.“

„To je. Ale stejně mám někdy pocit, že zapomíná, že už spolu nejsme.“

Zvednu jedno obočí. Tohle spojení používá vždycky: „Už spolu nejsme.“ Nikdy to není „Rozešel jsem se s ní“ nebo „Rozešla se se mnou“. Bez motivů a bez viníka. Vypadá to, že se rozhodli, že to tak bude lepší.

„No, je jasné, že ona by chtěla, abyste spolu byli.“

„Člověk by neměl být otrokem svých neřestí,“ odvětlí.

Tak do tohoto tématu se pouštět radši nechci.

Marín se ke mně otočí a zasune si mobil zpátky do kapsy u kalhot.

„A co mi povíš o Blančině rozlučce? Pořád nechcete pustit ani chlupek?“

„Řekl jsi, že jet nemůžeš, a já nemám povolení poskytovat informace, třetím stranám. Když ti to řeknu, budou to pak vědět úplně všichni. Netajili jsme tu věc několik měsíců, abychom ji pak propálili pár dní před „akcí“.“

„Myslíš, že neumím udržet tajemství?“ poklepe si na hrud'. „A navíc, jedete už za tři dni. To je stejně moc pozdě na to, abych se připojil.“

Vykulím oči a on mě prstem píchne do žeber, až sebou trhnu.

„Přestaň, Maríne. Ani mučením mě nezlomíš.“

„Když mi to řekneš, nechám tě spát u sebe v pokoji.“

„Pronajali jsme si autokaravan a pojedeme na tour po těch nejšílenějších kempech, jaké jsme našli.“

Já vím, jsem měkkota a nechám se utáhnout na vařené nudli, ale moje ložnice je teď úplně výheň.

„No do prdele...“ procedí Marín mezi zuby se smíchem. „Jste blázni.“

„To si piš.“

„To nemá chybu.“ Po očku se na mě podívá a položí ruku na moji, která odpočívá na kousku volné sedačky mezi námi. „Jsi nejlepší.“

V temnotě auta, které rychle ujíždí po poloprázdné dálnici, můžu zčervenat, aniž by si toho kdokoli všiml. A ten milion nádherných motýlků, kteří mi létají v žaludku, si nechám taky jenom pro sebe.

Už nic neříkám. Marín nechá svou ruku ležet na místě a o několik minut později mlaskne jazykem o patro, znovu vytáhne ten idiotský mobil a dá si ho k uchu:

„Ano, Aroo?“

Nevím, jestli za to můžou ta tři piva, která jsem vypila skoro na ex, když jsem dorazila na večírek, anebo zklamání, že mezi Marínem a mnou je něco ohromného a neforemného, jmenuje se to přátelství a mně to nedovolí se ani pořádně zasnít – žaludek se mi naplní předtuchami... a žádná z nich není moc dobrá.

Protože pravda je, že už nějakou dobu vnímám dost jasně, že pro Arou to celé ještě neskončilo a že mlčí o hodně věcech, které s její posedlostí Marínem

souvisí... a budme realističtí... ta obrovská lež, že jsem pořád zamilovaná do Guse, mi jednou přinese jenom problémy, nehledě na to, že Lorena už unavuje být jediným člověkem, za kým se všemi svými trabli chodím. Teď můžu věřit už jenom Blance. Na Blancu je vždycky spolehnutí. Je klidná. Nemá žádná tajemství. Žádné výkyvy nálad. Jestli je poslední dobou zvláštní, je to kvůli nervům z té svatby. Koneckonců všichni jsme z té svatby nervózní... nebo ne?

3.

Ta přede mnou

Coco

Marínův pokoj mám hrozně ráda. A tak když se vzbudím, zůstanu v posteli a užívám si jí; nemám moc příležitostí být tu sama. Nechci mu narušovat soukromí, a když jsem v jeho pokoji s ním, nemůžu se tak zhluboka nadechovat a hledat jeho vůni, usmívat se jako blbeček, když si prohlížím jednu po druhé každou jeho poličku, a v hlavě si přepočítávat, kolik vinylů, CD, knih a různých krámů jsem mu dala já. Jsem ráda součástí tohoto brlohu. Líbí se mi, že je tu v chaosu muziky na všemožných nosičích a ve změti aparátů, na kterých si ji pouští, tak čisto a uklizeno. Někdy mě napadá, že jsou v tomhle pokoji dokonce i parkety krásnější, že když madridské světlo prokluzuje oknem skrz žaluzie, převléká se tu do zvláštního kouzla, a že tahle ložnice, která je větší než moje, jednou nebude jen jeho, ale bude patřit nám oběma.

Zaslechnu zvuk z kuchyně. Cinkání hrnků a bosá chodidla. Je to Marín. Už jsem si zvykla, že moje dni začínají jeho zvuky. Hrdelním zakašláním, když zamačkává budík, a potom si chvíli sám pro sebe říká „Už nebudu spát“, zvukem hrníčku s kávou, zvukem vody z kohoutku, když ho oplachuje, kroky bosých nohou, ať je léto, nebo zima, a vodou proudící ze sprchy. Často ho ráno doprovázím z postele na každém kroku, a ačkoli on vstává o hodinu dřív, já už bývám taky vzhůru, dívám se do stropu a fantazíruju. (Sním o tom, že mi přinese snídani, dá mi polibek s příchutí zubní pasty a řekne mi: „Miluju tě, ať máš krásný den.“ Někdy jsem o něco méně naivní, to je pravda, a myslím na to, že za ním vlezu do sprchy, zabořím mu nos do zad a přitom vepředu nahmatám jeho péro, pořádně ho stisknu, až uslyším zasténání. A pak budu pozorovat, jak se stěna sprchy zamlžuje jeho vzdechy, stejně jako se zamlžila skla v autě v té scéně v *Titaniku*. Však víte, jakou scénu myslím, taky mě zastihla ve věku, kdy má člověk bujnou fantazii. Ale... kdybych to udělala ve skutečném životě, Marín by zemřel na srdeční zástavu z leknutí a jeho poslední slova by byla: „Ty

vole, co to děláš, Coco?“ Maríne, zlatíčko, to, že tě chci chytit za péro, samo o sobě vysvětluje mnohé.)

Začínám být nechutná, měla bych s tím přestat. Jsem v Marínově posteli a nemůžu tady masturbovat jako nějaký nadržžený opičák, zachumlaná v jeho prostěradlech a vůni Marínova parfému, kterým jsou nasáklá. Anebo můžu? Jste si jistí? Vteřinku, já se nad tím zamyslím. Ne, nemůžu.

Takže Coco, dobře mě poslouchej... včera večer tě nechal spát u sebe v posteli výměnou za informaci ohledně rozlučky a taky proto, že tvůj pokoj je jako rozpálená pec a jemu nevádí spát na gauči. Poslouchej... poslouchej mě dobře... nebudeš dělat to, co se právě chystáš dělat.

Pravá ruka se hýbe sama od sebe a bez mého povolení nahoru a dolů, ale levá je rychlejší a sáhne pro mobil na nočním stolku.

Odborníci tvrdí, že tohle jednoduché, automatické gesto má vliv na celý zbytek dne: když se náš první kontakt s realitou odehraje skrz mobilní telefon, otevírá se nám celá škála možností, jak prožít den na houby. Stres, úzkosti, špatná nálada, přecitlivělost... dobře to znám.

Poruším všechna doporučení a otevřu si instagram. První, co na mě vyskočí, je poslední Gusův příspěvek, který si ze setrvačnosti přečtu. Všichni moji kamarádi, s výjimkou Lorena, si myslí, že jsem Gusem posedlá a že hledám v každé jeho větě nějakou narážku na mě, jak už ale víte, ve skutečnosti to neřeším. Pravda je, že číst Gusovy básně se pro mě stalo mechanickým úkonem jako spousta dalších věcí – je to pro mě spíš symbolické gesto. Gusovy básně, věty a fotky dodávají odstíny mým dnům a to, jak toho Gus dosahuje, mě vlastně nepřestává fascinovat. Někdy píše věci, které mě vyvádějí z míry, protože se mi zdá, jako by rozuměl všemu tomu, co cítím k Marínovi. Měla bych mu to říct... on by to pochopil. Je to ten nejintenzivnější člověk, co znám, a o lásce toho ví hodně. Ne. Gusovi to říkat nebudu, protože by si pustil pusu na špacír. Ale... Proč jsem to tedy neřekla Blance? Protože mi to přijde směšné. Proto.

Obrátím pozornost zpátky ke Gusově básni:

Masturbuju s nadějí,
že až se udělám,
zmizíš.

Možná že věřím, že ze mě vyjdeš, jako jsi vešla,
skrz pohlaví
plovoucí v touze,
steny v ústech.

A já zapomenu
na všechny věci, co jsem se odnaučil
díky tobě.

Ty vado. O tom přesně mluvím. Teď nebudu moct celý den myslet na nic jiného než na Marína, jak to spolu děláme a jak se na mně vášnivě projíždí. Komu se co snažím namluvit? S Marínem to chci dělat jenom na misionáře... tak moc jsem do něj zamilovaná.

Je čas vylézt z postele. Z jeho postele. Ale ještě než to stačím udělat, dveře se pomalu otevrou. Jsem v pokušení předstírat, že spím, ale když ho uvidím na prahu, usměju se.

„Vzbudil jsem tě?“

Stejně gesto jako vždycky. Každý den doufám, ačkoli si to nechci přiznat, že se mu něco změní v očích: že se víc rozzáří, že se kousne do rtu, že si nervózně prohrábne rozčuchané vlasy. Kterékoli z těch gest, která dělal, když byl s Aroou, by mě uspokojilo. Ale nikdy se to nestane.

„Kolik je hodin?“

Marín se posadí na postel, sebere mi mobil z ruky a odpoví:

„Je půl desáté, na sobotu ještě brzy, ale Gema tu bude za chvíli, a jestli tě uvidí v mojí posteli, zase začne s tou historkou, že to spolu táhneme a tajíme to přede všemi.“

Přikývnu a chystám se zvednout, ale on mi jemně strčí do ramene a shodí mě zase zpátky na polštář. Kolem mě se rozprostře neviditelný obláček Marínovy vůně.

„Přestaň s tím,“ řekne mi vážně.

„Cože?“

„Přestaň si číst ty příspěvky, hned jak ráno vstaneš. Není to zdravé. Ubližuješ si tím.“

Všimnu si, že obrazovka mobilu se ještě nezablokovala a jako důkaz na ní svítí Gusova báseň. Odfrknu si a zavřu oči.

„Jestli jsi to s ním opravdu ukončila, tak tohle nedělej. Jestli ho naopak chceš, jdi do toho. Ale nic mezi tím nemá smysl. Už je to víc než rok.“

Kdyby jenom věděl... kdybych měla poslechnout jeho radu, musela bych se odstěhovat z tohoto domu, najít si jiný byt a zmizet z Marínova života. Ale mám Marína příliš ráda na to, abych to udělala.

Zazvoní zvonek a on se zvedne; má rozčuchané vlasy a na sobě krátké bavlněné kalhoty. Nic víc. Měla bych na to být už zvyklá, žiju s ním několik let, ale

je to teprve několik měsíců, co jsou moje pocity k němu tak intenzivní. Kdyby Blanca věděla, co cítím, řekla by mi, že „se ve mně jenom vaří příliš mnoho nevybraných lístků do tomboly“. Mám strach, že se jednoho dne neovládnu a vrazím mu jazyk do pusy, až bude spát.

„To bude ségra. Vyskoč z postele.“

„Spalo se ti na gauči dobře?“ zeptám se ho, když vstávám.

„Přesvědčit majitele, aby tu pohovku koupil, byla dobrá volba. Pustil jsem si větrák a spal jsem jako v klipu od Pauliny Rubiové.“

Vteřinu potom, co Marín začne mluvit, se mi rozlije úsměv na tváři. Musím se ovládat, aby se nerozlil ještě víc a nerozpůlil mi obličej.

Zatímco Gema jede nahoru výtahem, stelu Marínovi postel a vzápětí zdrhám do svojí ložnice, aby nepoznala, že do ní teprve vcházím. Vyjdu jí vstříc v pyžamu, s drdolem na hlavě.

„Ty vado, to jsou ale kozy!“ neudržím se a vykřiknu.

Pyšně se jich dotkne a přisvědčí.

„Mám v podprsence vycpávky.“

„Okamžitě si ty ponožky vyndej,“ zabrblá její bratr, když jde kolem.

„A ty si vyndej to, co nosíš mezi nohama, stejně tím nikoho neoklameš.“

Tiše se chichotám a dělám, že k němu natahuju ruku, abych si to ověřila.

„Jdu ještě na chvíli dolů, chci mluvit s tetou,“ řekne Marín sestře.

Přijde mi zvláštní, že tetu nejde nahoru a že se ten rozhovor neodehrává v kuchyni u kafe tak jako vždycky, ale nic neříkám, abych Gemu nevyděsila.

Prohlížím si ji s rukama v bok a usmívám se.

„To sis teda přivstala, kočko. Jdete nakupovat?“

„Ty s námi nepůjdeš?“ dívá se na mě prosebně.

Jasně že chci jít. Gema mě pokaždé dokáže rozveselit, jsem nejmladší z pěti sourozenců a vždycky jsem chtěla někomu radit při nákupech, aby nedělal ty samé chyby jako kdysi já... nehledě na to, jak moc ráda trávím čas s jejím bratrem. Ale tohle je jejich den.

„Kdepak, Pamela,“ řeknu a ukážu jí na hrudník. „Musím toho ještě hodně připravit. Příští týden je Blančina rozlučka.“

„Kéž byste mě vzali s sebou.“

„Je lepší, že o některých věcech zatím nic nevíš,“ vtipkuju. „Tím mám na mysli třeba to, kam až může lidská bytost klesnout ve svém úpadku. Rozlučky se svobodou bývají apokalyptické.“

„Budou tam nahatí chlapi?“

„Loren se ti o něčem zmiňoval?“

Gema se dá do smíchu a z jejího výrazu usoudím, že... ne. Loren se mezi nahé muže nepočítá, na to nám až příliš často dělá chůvu.

Protože se Marín dlouho nevrací, vezmu Gemu k sobě do pokoje, aby si vybrala nějakou knížku. Zatímco její bratr bude na turné s Noou (zatím imaginární Noou, ale musím si ji vygooglit, jestli to náhodou není bohyně – jako bych už tak nežárlila dost), strýc s tetou mají v plánu vzít Gemu na vesnici za babičkou a za dědou, kde nebude nikdo v jejím věku. Knižka ji aspoň zabaví. Správně se říká, že zahálka unaví víc než práce.

Zrovna si uklízím věci, když se mě Gema zeptá, jestli si může odnést „tuhle“. Otočím se a vidím, že drží v ruce první Gusovu básnickou sbírku, kterou publikoval v jednom maličkém vydavatelství, zrovna když jsme se poprvé potkali. Vybaví se mi věnování na první stránce a usměju se: *Zůstaň se mnou navždy, zlato. A ať je to „navždy“ tak dlouhé, jak ty sama rozhodneš.*

„Budeš číst Guse? Myslela jsem, že ho moc ráda nemáš?“

„Ne, mám ho docela ráda, je jenom trochu otravný,“ odpoví Gema a zatváří se jako nevinátka.

„Nelíbí se ti náhodou?“ zeptám se jí.

Nebyla by to první holka, která podlehla Gusově přezíravému postoji k životu, živým očičkům a básničkám zašpiněným láskou a sexem. Sama jsem ten případ. Nedivila bych se jí, ale... ona se na mě jenom vyděšeně podívá.

„Co? Ne! Vždyť je hrozně starý!“ To je těch jejích patnáct let... „A navíc je to tvůj bývalý. Nemohla bych se zamilovat do bývalého svojí kamarádky, to se přece nedělá.“

Tohle si zapíš, Coco, dokonce i pubertáci v tom mají jasno.

Vydechnu a vezmu si knížku, kterou drží v ruce. Je to dobrá kniha; Gus říká, že zrovna na tyhle stránky popsané básněmi není nijak zvlášť pyšný, ale já si myslím, že v sobě mají něco pravdivého. Jsou jako výbuchy života... a teď Gus střílí drobnější municí. Jsem si jistá, že za dva roky napíše intimní, citlivý a drásající román, ze kterého budeme všichni pryč, i když reálně bude stejně skutečný jako všechno, zač bojoval už v téhle knize.

„Tahle knížka je fakt dobrá,“ řeknu jí. „Je v ní spousta sprostáren a výrazů, které by tvoje teta nechtěla, abys používala, nejsem si jistá, jestli mi rozumíš, ale mluví pravdu.“

„O lásce?“

„O lásce.“ Posadím se na postel a nakloním se k ní. „O sexu. O tobě samotné. O strachu. O egu. O životě, když je člověku něco málo přes dvacet.“

„A ty věříš, že láska existuje a může trvat navždycky?“

Uf, takže žabka se nám zamilovala. Těžko říct, jestli do nějakého spolužáka ze třídy, do zpěváka jedné z těch pubertálních pologrunge kapel, nebo do staršího bráchy nějaké kamarádky, ale je jasné, že Gema je poprvé v životě zamilovaná. Rozcitlivělý adolescent se mě ptá, jestli láska existuje... Coco, dávej si pozor, co odpovíš.

„Já myslím, že ano, že existuje a že je navždy, protože když jsme do někoho hodně zamilovaní, tak i když to mezi námi skončí, máme toho člověka pak rádi už vždycky, no ne? Kvůli tomu, co mezi námi bylo.“ Když vidím, jak nechápavě se tváří, odkašlu si. „Láska existuje, šmoulinko, a chceš něco vědět? Je krásná a všechno, ale... je hlavně svobodná.“

Zavržení mě upozorní, že Marín nás poslouchá, opřený o rám dveří. Když se naše pohledy setkají, hrdě se usměje. A ne. Jeho oči nesvítí víc než jindy ani se nekouše do rtu, ani si nervózně necuchá přerostlé pramínky vlasů.

„Podívej, už tady máš bráchu. No tak, pryč z mého pozemku. Mám toho v životě spoustu na práci.“

„Tak jdeme, Pamela,“ směje se Marín a ukazuje na Gemu.

„Trávíte spolu až moc času. Už děláte i stejný vtipky,“ odpoví Gema pobaveně.

Marín na mě mrkne a zašeptá „díky“. Předpokládám, že za to, že jsem zabavila Gemu, když mluvil s tetou. Ve skutečnosti jsem ale s Gemou moc ráda; ztělesňuje pro mě živou vzpomínku na časy, kdy byl život intenzivní a odehrávala se v něm pořád nějaká vášnivá „dramata“.

Když odcházejí z pokoje, neunikne mi Marínův pohled na knihu, co si s sebou Gema odnáší. Zamračí se, vyjde ven, ale pak se hned otočí a vrátí se zpátky.

„Máš na dnešek plány? Nechceš jít s námi?“

„Navštívím Blancu.“

„Abys ji psychicky připravila na rozlučku?“ usmívá se.

„Je nervózní. Určitě ji potěší, když se u dveří objeví někdo s vychlazeným vínem a pár kousky sushi.“

„Tak to vypadá na holčičí odpoledne,“ vtipkuje Marín.

„Pak se podíváme na pár tutoriálů o tom, jak na francouzskou manikúru a jak správně vykouřit frantíka a tak.“

„Ty jsi blbka,“ obrátí oči v sloup. „Poslyš, cítím z tebe nějakou zvláštní energii, je všechno v pohodě?“

V pohodě? To ty jsi možná v pohodě v těch tvých tmavomodrých džínách. V pohodě je tenhle tvůj polovičatý úsměv, který nasadíš vždycky, když víš, že máš pravdu. V pohodě je celý tenhle byt, pokaždé když v něm chodíš bosý po parketách, co jsme nedávno zbrousili. Pokud se moje touha políbit tě na

škále „v pohodě“ pohybuje na bodě deset, a možnost, že se to skutečně stane, je nula, tak ne, Maríne, nic není v pohodě.

Pomalu zamrkám. Potom se usměju a ukážu mu zuby, které jsou díky létům péče ortodontisty rovné a souměrné.

„Všechno je skvělý. Nemohla bych být šťastnější.“

Tak a je jasné, komu patří první místo v téhle soutěži lží. Teď ještě zbývá zjistit, kdo stupínky vítězů doplní.

4.

Moje tajemství

Coco

Když dorazím k Blance, bolí mě levá ruka od toho, jak jsem držela mobil u ucha. Využila jsem čas po cestě, abych zavolala mámě a ještě se s ní před celou eskapádou s autokaravanem rozloučila, což je pro ni skvělá příležitost, aby mě varovala před dvěma sty druhy nebezpečí, co na mě každý den číhají, vyjmenovala mi seznam potravin, které nám pomůžou se líp opálit, a připomněla mi, abych se při sexu chovala zodpovědně, i když přesná formulace, kterou použila, byla „buď opatrná“.

„Mami,“ zakňourám láskyplně. „Už musím končit. Jsem u Blancy.“

„Nezapomeň mi poslat zprávu, až dojedete. Jezte syrové mrkve. S repelenty na sluníčku radši opatrně a prosím tě... buď opatrná. Buď opatrná, co se týče kluků, všude se teď šíří spousta ošklivých nemocí.“

„Já vím, mami...“

„A stav se doma, až budeš zpátky! Udělám ti koktejl a o všem mi povyprávíš.“

Moje matka... je prostě osobnost.

Když mi Blanca otevře dveře, vypadá rozrušeně. Je oblečená, namalovaná, byt je bez poskvrnky a v jedné ruce drží mobil, tak jako já. Hezké hnědé oči se jí hodně lesknou, nevím, jestli radostí, že mě vidí (to bys měl od Blancy odkoukat, Maríne), anebo protože se během chvilky rozpláče. Trochu mě to vyděsí, pak se jí ale pusa roztáhne do úsměvu a obličej se rozzáří.

„No ne, Coco!“

„A koho jiného jsi čekala, princezno?“ ptám se zamračeně a přitom pozoruju, jak si pročísne hnědé vlasy.

Blanca se na mě podívá s výrazem panické hrůzy.

„Přísahaj, že tohle ještě není začátek rozlučky! Prosím tě, slib mi, že to nebude jedna z těch rozluček, kde se kamarádky nevěstě krutě posmívají, převlékají ji za šlapku a nutí ji, aby žebrale drobné v metru výměnou za písničky.“

„Ty jsi blázínek. Jestli se jednou budu vdávat, tak doufám, že ty moji rozlučku organizovat nebudeš.“

Podám jí lahev bílého vína, které jsem koupila cestou, a pytlík s logem japonského rychlého občerstvení, které vím, že miluje. Nedůvěřivě se na mě podívá.

„Pokud teď přemýšlíš, jestli jsem do toho jídla dala drogy jako v *Paříbě ve Vegas*, začínám si myslet, že tě dost zklameme, vzhledem k tomu, co máme ve skutečnosti za lubem.“

„Ach jo, už buď radši ticho.“

Konečně si vezme, co jí dávám, a pustí mě dovnitř. Přesně tak, jak se zdálo už od dveří, je byt čistý a uspořádaný. Po Rubénovi, jejím příteli, není nikde ani stopa.

„A kde je tvůj nastávající?“

„Něco má.“

„A co děláš ty?“

„Vlastně... nic. Jsem doma. Moc vám nevěřím, a tak jsem se probudila už za svítání a namalovala se jako drag queen, abych byla připravená, kdybyste si pro mě náhodou přišli už dneska.“

„Jsme čestní lidé, moje drahá. Jestli Loren řekl v pondělí, tak to bude v pondělí. Ten malý imperátor to má všechno detailně naplánované. Anebo nás o tom aspoň dokázal přesvědčit.“

Blanca vypadá nervózně a mně se sevře žaludek pochybnostmi, jestli jsme to s tou rozlučkou přece jen nepřehnali. Právě v tu chvíli začne Blančin mobil opakovaně vyzvánět.

„Do háje,“ zavrčí, když se podívá na obrazovku. „Jdu pro sklenky a pro otvůrák. Dones tu lahev do obýváku,“ zavelí.

Následující Blančina konverzace po telefonu je stejně tak tichá jako rozrušená, soudě podle toho, jak velkolepě řinčí nádobím v kuchyni. Jsem napůl rozhodnutá jít se podívat, jestli je v pořádku, když vtom zaslechnu Lorenovo jméno a uklidním se. Je to jen Loren... a ten je schopný znervóznit i slunce v pravé poledne.

„Co chce?“ zakřičím.

„Nech mě být!“ odpoví Blanca bez špetky taktu.

„Řekni mu, že jestli si pospíší, může si s námi dát sushi.“

„Teď nestojím o žádný další problémy.“ V jedné ruce nese sklenice obrácené dnem vzhůru a dál mluví s Lorenem; neunikne mi, že přitom zkoumá, jak se tvářím. „Takže si teď dám skleničku o velikosti Davisova poháru. Jasně že vím, co je to Davisův pohár, ty lamo. Chci prostě tuplák s vínem.“

Blanca obrátí oči v sloup, párkrát přikývne, pak se rozloučí a naštvane odhodí mobil na pohovku.

„Co mu je?“

„Nic.“ Odkášle si. „Jenom právě uspokojil svoji potřebu otrávit mě až na pokraj úzkostného záchvatu.“

„A čím?“

„Tím... že... vždyť víš. Že bych neměla během rozlučky pracovat.“

Zvednu obočí. Na stole leží otevřený počítač, ale intuice mi říká, že je v tom ještě něco jiného. Chtěla bych Blance říct, že já jsem královna všech lží a neomylný stroj na jejich odhalování, ale to bych si jenom naběhla. Blanca je velmi bystrá. „Chytřejší než hlad“, jak říká vždycky moje máma, která mi Blancu dává ve všem za příklad. A já nic nenamítám, protože ji mám ráda a protože Blanca své vzorné curriculum kompenzuje pěknou řádkou úletů, kterých vím, že je schopná, a o nichž moje máma nic neví. Jako třeba když na svoje narozeniny ukradla nákupní vozík a nutila nás, abychom ji v něm vozili celou noc. Takže když jí přiznám, že já sama o lhaní něco vím, nakonec mě nějak donutí přiznat, že je to ve skutečnosti Marín, koho bych nejradši samou láskou snědla.

„Coco,“ Blanca ze sebe vymáčkne jeden z úsměvů vzorné dívky, odhrne pár polštářů a posadí se vedle mě na pohovku. „Kokínko...“

„A jéje... Co chceš?“

„Liposukci,“ odpoví a něžně na mě pohlédne. „Liposukci, která zázračně způsobí, že se vejdu do velikosti čtyřicet. Nechci toho tolik, jenom o jednu konfekční velikost méně.“

„Cože?“

„To je vtip. Ne, vlastně to není vtip, chci liposukci, ale v tom mi ty pomoci nemůžeš. Radši mi prozraď něco o té rozlučce...“

„To ani náhodou!“ zasměju se.

„Něco!“ prosí. „Cokoli! Co si mám s sebou vzít? Kdo tam pojede? Kam pojedeme?“

Hledám na stolku před námi otvírák na víno, ale není tam. Asi zapomněla. Zvednu se, jdu se znovu podívat do šuplíku v kuchyni a vzápětí se vrátím. Sedí v obýváku jako opuštěný pejsek. Blanca, její výraz, kruhy pod očima, které make-up zamaskovat nedokáže – výsledek víc než padesáti hodin týdně v advokátní kanceláři, kde se jednou stane nejmladším společníkem v historii, tím jsem si jistá.

Nedokážu se tomu ubránit a zjihnu.

„Do prkýnka... ty jsi hrozná.“ Mlasknu. „Nebudu ti říkat, kam jedeme, ale vezmi si s sebou pohodlné oblečení jako na dovolenou, něco na výlety, ale ne moc věcí, bikiny, ručník, žabky a... základní kosmetiku.“

„A to je všechno? Když zapomenou pohorky, neohrozí mě to na životě?“

„Organizuju to já a Loren...“ směju se. „Vzhledem k tomu, jak oba milujeme fyzickou námahu –“

„Co já vím! A Aroa se na tom taky podílí?“

„Tak to bysme cvičili jógu při východu slunce, ale rozhodně bysme se neslaňovali do propastí. Buď v klidu,“ odpovím Blance, sáhnu po lahvi a chystám se ji otevřít. „Bude to zábava.“

„A kdo tam jede?“

Zbytek už si chci nechat pro sebe, ale když se podívám na Blancu, v očích jí čtu prosbu. Naléhavost. Blanca je hodně nervózní. Hodně.

„Potřebuju aspoň vědět, kdo na té rozlučce bude, Coco. Přísahám, že to nikomu neřeknu.“

„My,“ kapituluju, „jenom my.“

„Kdo my?“

„Loren, Aroa, já a ty.“

Blance klesnou ramena, vydechne a promne si tvář. Nevím, jestli je to úleva, nebo zklamání. Zkoušeli jsme pozvat Blančiny kamarádky z kanceláře a z univerzity, se kterými je ještě v kontaktu, ale není na ně spolehnutí. Kdo si udělá v srpnu týden čas na rozlučku se svobodou? Jen ti nejbližší. A... kdo za to utratí takové jmění jako my? No zas jenom my.

„Ostatní nemohli,“ dodám.

„Já vím, jasně, chápu.“

„Chtěli jsme, aby tam byli i kluci,“ pokračuju, protože mi něco říká, že Blancu mrzí, že tam bude málo lidí, a já cítím potřebu omluvit všechny ostatní, „ale Marín nemůže kvůli práci... asi už víš, že má jet na turné s tou tamtou... Noou. A Gus nemá peníze; říkali jsme mu, aby dal tolik, kolik může, ale nechť. Říkal, že by si připadal hloupě.“

Blanca zvedne sklenici vína, kterou jí podávám, a přitukne si se mnou.

„To je škoda, že Marín nepojede. Ne kvůli Aroe, ale protože...“ vysvětluje rychle, „on je prostě taková moje srdeční záležitost. Ale to Lorenovi neříkej.“

„To by mu asi nevadilo. Marín je srdeční záležitost všech,“ vydechnu.

„Hele a... Gus nejede... kvůli tobě?“

„Kvůli mně? Ne, ne. Myslím, že to bude spíš tím, že by k sobě neměl žádného kámoše a nedokáže si představit, že stráví celý týden s Lorenem, dvacet

čtyři hodin denně, bez uklidňující zenové přítomnosti Marína. Skončilo by to palcovými titulky v novinách.“

„Ale je to tak lepší, ne?“ podívá se na mě nejistě. „Protože... ty... ty a on...? Tím myslím... ty jsi z toho pořád špatná, ne?“

A tohle je ona, moje nejlepší kamarádka Blanca, ten nejdůvěryhodnější člověk, kterého znám. Jediná holka, která je schopná mi říct: „Coco, tohle ti vůbec nesluší, nekupuj si to.“ Jediná, které neutrhnu hlavu, když mi to řekne. Zaslouží si, abych jí lhala? Zaslouží si tohle divadýlko? Jak je možné, že si toho ještě nevšimla? Vidí přece, jak se na Marína dívám. Loren vždycky říká, že mě stačí jenom pozorovat, a každému musí být jasné, že Marína svlékám pohledem a kráčím přitom k oltáři. Taky už víte, že chci s jeho strništěm uzavřít církevní sňatek a tak dále. A chci, aby nám u toho zpívali „Ave María“. A aby nám hrál smyčcový kvartet, když ho budu hladit. Po tom strništi, samozřejmě.

„Blanco...“ vydechnu.

Zadržím dech. Ona taky. Mám jí to říct? Udělám to. Strávím s ní teď týden zavřená v autokaravanu, určitě to pozná, i když tam Marín nebude. Budu muset poslouchat, jak spolu Aroa a Marín telefonují, jak mu říká, že se jí po něm stýská, jak si plánují, že si „promluví“, až se vrátí...

Řeknu jí to. Seru na tajemství. Seru na to, že jsem si až doteď myslela, že kdybych to Blance řekla, bylo by jí to nepřijemné.

„Já –“

„Coco...“ Vezme mě za ruku a usměje se. „Coco, to je jedno. Nestresuj se tím, ano? Láska je prostě taková. Přejde to. Dej tomu čas. Kdo rozhoduje o tom, jak dlouho máme povoleno na někoho myslet?“

„Jasně...“ ušklíbnu se.

„Důležité je tohle... Chceš na něj zapomenout? Chceš začít znovu, nebo to s ním chceš ještě zkusit?“

Po téhle otázce se mi před očima objeví obraz Marína a ani se moc nesnažím vyhnat si ho z hlavy, protože na Marína zapomenout nechci a přes Guse už jsem se dávno přenesla.

„Pracuju na tom,“ ujistím ji. „Za dva dni... jsem z toho venku.“

Blanca se usměje. Já se taky usměju. Po tom sushi mi bude špatně, tím jsem si jistá.

5.

Kéž bych si tě mohla sbalit do kufru

Coco

Po bílém víně bývá kocovina; velká. Dokonce bych řekla, že větší než po ginu nebo po rumu. Cítím, že moje obočí váží o dost víc, než by mělo, a když mě Gema objeví, jak spím v obývací, pronese jenom: „Ty bláho.“ Zhroutila jsem se na pohovku v tom, v čem jsem přišla; nesundala jsem si ani boty, ani ledvinku, v ruce klíče od bytu.

„Už vím, proč můj brácha nepije.“

To jsem si taky říkala, když se mi podařilo doplazit ke kávovaru a zapnout ho. Co se týče alkoholu, jsem za normálních okolností zdrženlivá. Už je to tak tisíc let, co jsem měla ten druh opice, při kterém člověk zvrací před vchodem a spí s jednou rukou opřenou o zeď, aby se s ním všechno tolik netočilo. Ale včera jsem to s vínem přehnála. Možná to bylo z nervů, možná dojetím, že už se dneska, v pondělí, konečně vydáme na cestu. Strávili jsme plánováním Blančiny rozlučky celé měsíce a chceme, aby byla skvělá, legendární, nejlepší ze všech. Ale teď mnou cloumají emoce a hysterie, protože je to konečně tady a já mám strach, že se něco pokazí nebo že se to Blance nebude líbit. Známa ji dobře a měla jsem za to, že by nechtěla rozlučku ve stylu: mani-pedi, pak na skleničku, večeře v nóbl podniku a tour po madridských barech. To byla rozlučka, kterou by jí zorganizovaly kolegyně z advokátky, ale Blanca je onehdy vyvedla z míry tím, že řekla, že bude lepší nechat rozlučku na léto a vzít si kvůli ní dovolenou. Ta holka má svůj vlastní styl.

Zatímco si balím, Marín stojí opřený o rám dveří a pozoruje mě. Přinesl mi zrnkovou kávu vlastní výroby se skořicí a citronem; nedává do ní žádný cukr, takže chutná, jako by člověk olizoval čerta. Ale i tak mám Marína ráda, ačkoli pochopitelně nemám v úmyslu to kafe pít. Marín vypráví něco o turné s Noou. Kvůli tomu včerejšímu srazu s Blancou jsem si ji nestihla vygooglit, ale dneska

ráno, než odjela Gema domů, jsme ji spolu stalkovaly na sockách. Je to bez rizika. Je jí šestnáct let. A cestuje s matkou. S matkou a Marínem.

„A ty už máš sbaleno?“ zeptám se ho.

„Jo. Zbývají mi ještě čtyři věci. Pane jo...“ Promne si tvář. „Nemůžu uvěřit, že v létě strávím celý týden tím, že budu vozit tu holku z koncertu na koncert.“

„Bez práce nejsou koláče. Určitě budeš mít čas zajít si aspoň na pláž.“

„Jo, abych Noe koupil citronovýho nanuka,“ stěžuje si. „A jaké jsou vaše plány?“

„No, chtěli jsme...“ Sednu si na bobek a podívám se na něj. „Chceme vyzvednout Blancu u ní doma v autokaravanu vyzdobeném vlaječkami a tak. Pak se vydáme směr Torrevieja, ale předtím zastavíme na pár trochu nechutných místech, abychom ji zmátli. V Torrevieje budeme tři noci v jednom bláznivém kempu, kde jsou i tobogány a podobný věci.“

„To zní jako pohádka.“

„Pak máme jednu noc volnou, v hippie stylu, a poslední zastávka je Mojácar, ale kemp jsme nerezervovali, kdyby Blanca chtěla spát pod širákem.“

„Hej!“ zakřičí Marín a pak se zasměje, když sebou vyděšeně cuknu. „Jak dlouho budete v Torrevieje? Noa tam má koncert, na festivalu 40. léto popu. Vytáhne z kapsy od kalhot mobil a podívá se do něj. „Ve středu!“

Zamrkám. TO SNAD NENÍ MOŽNÉ.

Panebože. Na mši jsem sice byla naposledy při prvním svatém přijímání, ale prosím, prosím... PROSÍM, ať je to znamení.

„A proč jsi to neřekl dřív, ty trubko?“ snažím se o bezstarostný a pobavený tón.

„Když jsem vám řekl, že musí místo rozlučky na turné, odstranili jste mě i ze skupiny na whatsappu, abych, cituji, ‚nevynášel informace nepříteli‘,“ směje se Marín. „Děláte s tím víc tajností, než bylo s invazí třetí říše.“

„No... Takže... podle plánu bychom měli být v Torrevieje až do čtvrtka do rána.“

„Takže můžeme ve středu večer udělat smíšenou rozlučku. Dejte mi aspoň šanci, sakra.“

Dát mu aspoň šanci? V žaludku mi teď propukla úplná pohanská slavnost s ohnivou vatrou. A kolem ní tančí všechny moje bláhové naděje a zvedají hlasy v oblacích dýmu z ohňů a ty se na nebi mísí s oslavnými hymny o tom, jak se na téhle cestě já a Marín konečně staneme protagonisty nádherného milostného příběhu. A ještě ke všemu se to stane na rozlučce se svobodou kamarádky Blancy, kterou máme oba tak rádi. Bude o nás mluvit v proslovu

na své svatbě a my o ní na té své. To bude něco! *A ještě si představ, Coco, jak ti to bude slušet bez zubů, až ti dá realita zase pěkně přes hubu*, opáčí slabý hlásek zdravého rozumu v mojí hlavě, co mi ještě zbyl.

„Tak to bude fajn,“ odpovím a vrátím se ke svému kufru.

„A taky dobrá příležitost.“

Cože? Dobrá co? Jsem tak paralyzovaná, že se k němu ani neotočím, abych se zeptala, jestli tím myslí „příležitost se konečně políbit“ nebo tak něco; vždyť spolu přece bydlíme a Marín k tomu má asi dvě stě příležitostí denně, až se mi z toho všeho chce zvracet, plakat nebo něco takového.

„Dobrá příležitost? A k čemu?“

„Abys potkala někoho nového, Coco. S Gusem to bylo fajn, ale už je konec. Promiň, nechci být krutý, ale musíš se vrátit zpátky, žít zase život bez něj. Hodně si ho vážím, je to super týpek, ale jako tvůj kluk... přiznej si, že měl velké rezervy. I když tě to k němu pořád táhne.“

„Jo, táhne,“ přiznávám. „Vídáme se často.“

„To sice jo, ale ne sami. Jste spíš jako partáci. Nemá smysl, abys na něj čekala. A Gus... jsi dost chytrá na to, abys věděla, že on si žije vlastní život.“

Že si to Gus rozdává s celým Madridem, je mi úplně jasné ode dne, co jsme se rozešli. Nikdy mi to nevadilo, ale teď musím předstírat, že mě to zasáhlo; s mírou, samozřejmě, abych Marína neodradila, jestli je do mě tajně zamilovaný.

„To už vím,“ odvětim stupidně našťvaným tónem hlasu.

Marín si sedne na postel proti mně a tím gestem přitáhne mou pozornost. Zvednu oči, potkám se s těmi jeho a polknu. Zorničky má rozšířené jemným odpoledním světlem posledních červencových dní, které mi svítí do pokoje, a mně se zdá, že je schopen mě celou prohlédnout a přechíst každý můj strach i lež. Panebože, nedá se říct, že se mi tenhle kluk líbí... ve skutečnosti jsem do něj zamilovaná až po uši.

„Coco, jsi neuvěřitelná holka. Jsi zábavná, inteligentní, jdeš si za tím, co chceš, jsi moc hezká, máš osobnost, do které se každý zamiluje.“ *Mami, pomoc!* „Jsi pečlivá, okouzlující... a tisíc dalších věcí. Jestli chceš být sama, je to v pořádku, nechápej mě špatně, ale jestli se s někým opravdu chceš dělit o svůj život a zamilovat se, neupínej se na něco, co už je pryč. Nesnaž se to za každou cenu vzkřísit... Žij, Coco.“

Přikývnu a znovu se zaměřím na svůj kufr, který teď balím na mě nezvykle puntičkářsky, abych celou tu chvíli prodloužila. Vyhýbám se jeho pohledu do okamžiku, kdy prohlásí, že jde vařit, a zamíří pryč. Nechci, aby se mi podíval do očí a pochopil, že se ve skutečnosti bojím začít znovu, že nechci jít dál

s vědomím, že pokud až doteď Marín nedal najevo, že mě má rád, nic se na tom nezmění, ať budu čekat jakkoli dlouho. A že to znamená jen jedinou věc: že se musím rozhodnout. Že mu musím říct, jak to mám, a pak to nechat na osudu, anebo že se musím odstěhovat z bytu s nějakou výmluvou, která ho co nejméně zraní, a... začít znovu někde jinde. Doopravdy. A bez lhaní.

6.

Odvracená strana Alkoholického mileniála

Coco

Díváme se s Lorenem na to monstrum, které máme před sebou, a tváříme se vyděšeně. Já se to ani nesnažím zakrývat, on ano. V jednu chvíli si oba naráz dáme ruce v bok, abychom vypadali o něco sebejistější. Před námi se ve slunci tak žhavém, jaké člověka probouzí jen ráno uprostřed léta, leskne mamut. Lehký vánek jako by nás skoro chladil, ve skutečnosti je to ale jen efekt kondenzace potu na povrchu kůže. Blíží se pekelný den. Doufám, že v téhle mašině poběží klimatizace naplno. Zjistila jsem, že se letos v létě potím i na částech těla, o kterých nevím, jak se jmenují. Je to nejteplejší léto v mém životě.

„Tak to je asi všechno,“ říká nám člověk ze servisu, který nám měl vysvětlit fungování autokaravanu Caravaning K2. „Je všechno jasné?“

Jasně nám není vůbec nic, ale to neříkám, aby si to nerozmyslel a opravdu nám klíčky od té plechové potvory dal. Od okamžiku, kdy nám začal popisovat, jak funguje záchod a jak se má vyprazdňovat, jsem v hlubokém kómatu. Loren na mě přes sluneční brýle mrká a říká, že je to všechno v pořádku a že všemu rozumí. Zaculím se právě v okamžiku, když se začne kolosálně řehtat. A na Lorenův smích bacha, protože ten je nakažlivější než chřipka.

Ne, nesměje se proto, že by mu to přišlo vtipné, ale protože se o nás pokouší záchvat hysterie. Celé to bude složitější, než jsme si mysleli.

„Přemýšlíte o tom záchodu?“ zeptá se nás chlapík s úsměvem.

„Tak trochu,“ přiznám.

„Nic to není. Opravdu. Je to mnohem snazší, než se zdá. Jednoduché jako facka. A kdo bude řídit?“

„Oba dva,“ odpoví rychle Loren.

„On,“ odpovím já. Necítím se na řízení něčeho tak velkého, určitě bych porazila všechno, co by se mi postavilo do cesty, jako to bývá v honičkách v akčních filmech.